

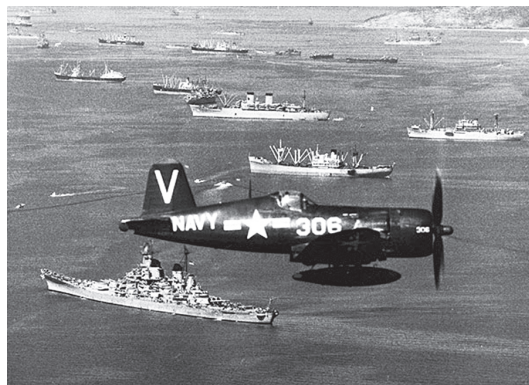
อนาคตของกองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติ

ประจำคาบสมุทรเกาหลี :

ความสำคัญในการดำเนินยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงของสหรัฐฯ ต่อภูมิภาคตะวันออกไกล

พันเอก ธีรพล แสงจันทร์
นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการทหาร รุ่นที่ ๕๔

พิ
กยุทธศาสตร์และนักการทหารที่สนใจ
ศึกษาประเด็นความมั่นคงและดุลย-
แห่งอำนาจทางทหารระหว่างชาติมหาอำนาจ มักให้ความสำคัญเพียงการเปรียบเทียบอำนาจกำลังรบระหว่าง
ประเทศที่มีศักยภาพทางทหาร และเทคโนโลยีด้านอาวุธ
ต่างๆ ที่การเปรียบเทียบในมิติดังกล่าว ยังห่างไกลจากบท
พิสูจน์ที่จะชี้ชัดว่าดุลยอำนาจทางทหารของชาติใดจะมี
เปรียบหรือสามารถชี้ผลแพ้ชนะได้อย่างเด็ดขาด เมื่อ
สงครามหรือความขัดแย้งเกิดขึ้น ในความเป็นจริงแล้ว

ศักยภาพในการทำสงคราม มีองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากกว่าการครอบครองอาวุธที่มีจำนวน และเทคโนโลยีเหนือกว่า หากแต่ศักยภาพในการดำรงความมั่นคงเนื่องของปฏิบัติการเชิงยุทธศาสตร์ (Sustainability for the Strategic War-Fighting) จึงมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ซึ่งศักยภาพในด้านดังกล่าวจำเป็นต้องมีการวางยุทธศาสตร์และพัฒนาอย่างต่อเนื่องยาวนาน โดยเฉพาะประเทศที่มียุทธศาสตร์การ

หลายๆ ฝ่ายวิเคราะห์ว่าจีนจะมีดุลอำนาจทางทหารในเอเชียแปซิฟิก เทียบเท่าสหรัฐฯ ในอนาคตอันใกล้นี้ แม้จะไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าพัฒนาการด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีด้านการทหารแบบก้าวกระโดดของจีนทำให้ระยะห่างของดุลอำนาจระหว่างจีนและสหรัฐฯ ชยับเข้าใกล้กันขึ้นกว่าเดิม แต่ปัจจัยดังกล่าวยังห่างไกลที่จะตัดสินได้ว่าจีนจะขยับขึ้นมามีศักยภาพสงครามในระดับที่เทียบเท่าสหรัฐฯ ในอนาคตอันใกล้นี้ ยกตัวอย่างเช่น การ

ป้องกันด้วยการชิงโจมต่อนักคุกคาม (Preemptive Defense Strategy) หรือยุทธศาสตร์การป้องกันด้วยการติดพันนอกภูมิภาค (Trans-regional Engagement Strategy) หนึ่งในประเด็นที่หลายๆ ฝ่ายกำลังให้ความสนใจคือกรณีที่จีนได้ก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจใหม่ทั้งด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยีและการทหาร โดยที่หลายๆ ฝ่ายเห็นว่าอาจทัดเทียมกับสหรัฐฯ ในอนาคตอันใกล้ ประเด็นที่จีนสามารถครอบครองเรือบรรทุกเครื่องบินลำแรก และเทคโนโลยีด้านอากาศยาน เช่น อากาศยานรบล่องหน (Stealth Jet Fighter) รวมทั้งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านอวกาศของจีน กลายเป็นปัจจัยที่

ครอบครองเรือบรรทุกเครื่องบินเพียง ๑ ลำ ยังไม่อาจแสดงถึงการครอบครองแสนยานุภาพทางทะเล (the dominance of sea power) ได้ และยังห่างไกลจากศักยภาพในการเป็นเจ้าทะเล (Supremacy of the Sea Power) ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญอีกมากมาย เช่น การประกอบกำลังทางเรือเฉพาะกิจที่มีความสามารถในการปฏิบัติการทางทะเลแบบเบ็ดเสร็จ การสนับสนุนการส่งกำลังบำรุงจากฝั่งสู่กองเรือ การดำรงความมั่นคงเนื่องในการทำสงครามทางทะเล เป็นต้น การที่สหรัฐฯ โดยรัฐบาลของนายโอบามา ได้ประกาศยุทธศาสตร์การปรับดุลยกกำลัง (Rebalancing Strategy) กลับมาสู่

ภูมิภาคเอเชีย ที่หลายฝ่ายเชื่อว่า สหรัฐฯ น่าจะประสบความสำเร็จ ความยากลำบากจากการที่จีนได้พัฒนาพลังอำนาจทางทหารขึ้นมาในระดับแข่งขันกับสหรัฐฯ ได้ ประกอบกับอิทธิพลของจีนในภูมิภาคนี้ได้เพิ่มมากขึ้นนับตั้งแต่สหรัฐฯ ได้ถอนความสนใจจากภูมิภาคนี้ไป นับจากสิ้นสุดสงครามเกาหลี ในความเป็นจริงแล้ว สหรัฐฯ ได้วางรากฐานในการดำเนินบทบาทในเอเชียมาอย่างยาวนาน นับตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยได้สร้างกลไกต่างๆ เพื่อพัฒนาอำนาจกำลังรบ ศักยภาพในการดำรงความมั่นคงเพื่อสำหรับปฏิบัติการทางทหาร รวมทั้งข้อกฎหมายระหว่างประเทศที่จำเป็นในภูมิภาคนี้มาอย่างต่อเนื่อง กลไกหนึ่งที่มีความสำคัญต่อดุลยอำนาจในเอเชีย และต่อและศักยภาพของสหรัฐฯ ในการดำเนินนโยบายต่อภูมิภาคนี้ ซึ่งมักถูกมองข้าม ได้แก่ กองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติประจำคาบสมุทรเกาหลี ณ กรุงโซล เกาหลีใต้ (United Nations Command-Seoul) และกองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติส่วนหลัง ณ กรุงโตเกียว ญี่ปุ่น (United Nations Command Rear-Tokyo)

กองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติประจำคาบสมุทรเกาหลี (UNC): ในคำคืนของวันอาทิตย์ที่ ๒๕ มิ.ย. พ.ศ. ๒๕๓๓ เกาหลีเหนือเปิดฉากการโจมตีขนาดใหญ่ที่มีการประสานสอดคล้องเป็นอย่างดีต่อเกาหลีใต้

ด้วยความพยายามที่จะผนวกเกาหลีใต้ด้วยกำลัง เพื่อสร้างรัฐคอมมิวนิสต์ ด้วยกำลังที่มีจำนวนมากกว่าถึง

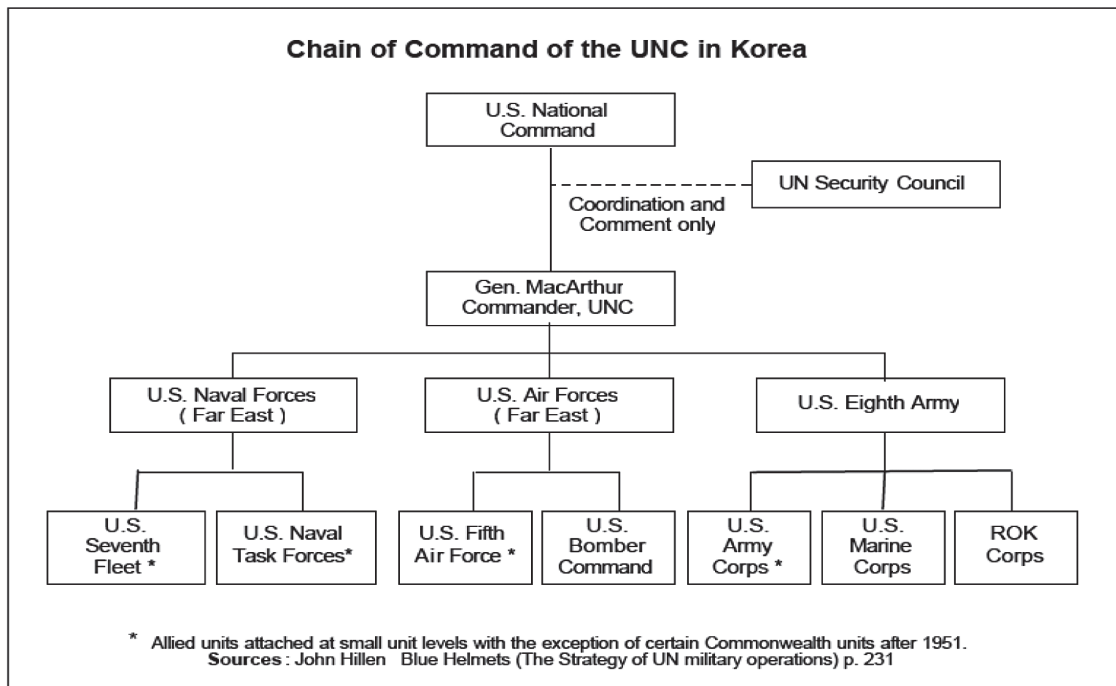

ประมาณถึง ๑๐ กองพลรบ ทำการรุกนำด้วยรถถังของโซเวียต กองกำลังของเกาหลีเหนือสามารถทำลายการต้านทานของเกาหลีใต้ และรุกลงไปทางใต้จนถึงกรุงโซล เมืองหลวงของเกาหลีใต้ ในวันที่ ๑๘ มิ.ย. พ.ศ. ๒๕๓๓ กองกำลังเกาหลีเหนือ สามารถยึดกรุงโซลไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จ โดยคาดหมายว่าเกาหลีใต้คงยุติการต้านทาน และยอมแพ้อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีเกาหลีใต้กลับจัดตั้งที่บัญชาการชั่วคราวขึ้นที่กรุงแทจ็อง (Taejon) และเรียกร้องความช่วยเหลือจากประชาคมโลกเพื่อต่อสู้กับเกาหลีเหนือ ฝ่ายเกาหลีเหนือจึงได้ประเมินสถานการณ์ใหม่และเห็นว่าโอกาสแห่งความสำเร็จได้แก่ การยึดเกาหลีใต้ให้สำเร็จอย่างรวดเร็วก่อนที่จะมีการแทรกแซงจากประชาคมโลก จึงทำการรุกเข้าสู่ปูซาน การรุกในเฟสดังกล่าววกกองพลที่ ๓ และ ๔ ของเกาหลีเหนือต้องเผชิญกับการต้านทานอย่างหนักหน่วงในสมรภูมียองดงโป (Yongdonpo) ริมฝั่งตะวันตกของแม่น้ำฮาน (Han River) และเนื่องจากกองกำลังเกาหลีใต้ได้ระเบิดสะพานข้ามแม่น้ำฮาน การรบในสมรภูมิดังกล่าวจึงเป็นสมรภูมิแรกๆ ที่ฝ่ายเกาหลีเหนือจำต้องสู้รบด้วยกำลังภาคพื้นดินโดยปราศจากการสนับสนุนจากกองกำลังรถถัง ส่งผลให้ฝ่ายเกาหลีเหนือประสบกับความสูญเสียอย่างหนัก

ผลจากการเรียกร้องของรัฐบาลเกาหลีใต้ คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ได้ออกข้อมติที่ ๘๒ เมื่อวันที่ ๒๕ มิ.ย. พ.ศ. ๒๔๙๓ ประณามการรุกรานของเกาหลีเหนือต่อเกาหลีใต้ ระบุว่ากรกระทำของเกาหลีเหนือเป็นการละเมิดสันติภาพ (Breach of Peace) เรียกร้องให้เกาหลีเหนือยุติการกระทำในลักษณะปฏิบัติการ (Cessation of Hostilities) และถอนกำลังทหารหลังเส้นขนานที่ ๓๘ ต่อมาในวันที่ ๒๗ มิ.ย. พ.ศ. ๒๔๙๓ คณะมนตรีความมั่นคงฯ ได้ออกข้อมติที่ ๘๓ เรียกร้องให้ชาติสมาชิกของสหประชาชาติช่วยเหลือเกาหลีใต้ต่อต้านกองกำลังเกาหลีเหนือและสถาปนาสันติภาพในคาบสมุทรเกาหลีให้กลับคืนมา ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ ก.ค. พ.ศ. ๒๔๙๓ คณะมนตรีความมั่นคงฯ ได้ออกข้อมติที่ ๘๔ เรียกร้องให้สมาชิกสหประชาชาติสนับสนุนกำลังรบและการสนับสนุนอื่นๆ แก่เกาหลีใต้ และให้กำลังรบที่ประเทศสมาชิกสนับสนุน โอนอำนาจการบัญชาการยุทธ์ต่อกำลังของตนให้อยู่ภายใต้กองบัญชาการรวม (Unied Command) ซึ่งบังคับบัญชาโดยสหรัฐฯ โดยให้ประเทศสหรัฐฯ แต่งตั้งผู้บัญชาการกองกำลัง (ซึ่งคือ พล.อ.ดักลาส แมคคาร์เทอร์)

และอนุญาตให้แขวนธงสหประชาชาติในปฏิบัติการดังกล่าว ข้อมติดังกล่าวจึงเป็นบทบัญญัติตามกฎหมายในการสถาปนากองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติประจำคาบสมุทรเกาหลี (UNC) ภายใต้โครงสร้างทางการบังคับบัญชาและการบัญชาการยุทธ์ของสหรัฐฯ ประเด็นควรศึกษาได้แก่ ข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงของสหประชาชาติที่ ๘๔ มิได้อนุญาตการจัดตั้งภารกิจรักษาสันติภาพของสหประชาชาติเช่นเดียวกับภารกิจรักษาสันติภาพที่สหประชาชาติดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน แต่เป็นการเรียกร้องให้ชาติสมาชิกสนับสนุนกำลังต่อต้านเกาหลีเหนือ ภายใต้การบัญชาการยุทธ์ของสหรัฐฯ ดังนั้นปฏิบัติการของกองกำลังสหประชาชาติในสงครามเกาหลีจึงมิได้อยู่ภายใต้การอำนวยการของสหประชาชาติ แต่เป็นสหรัฐฯ อีกทั้งการที่ข้อมติ คณะมนตรีความมั่นคงฯ มิได้จัดตั้งภารกิจ จึงไม่มีการกำหนดระยะเวลาของการปฏิบัติการและอันติของภารกิจไว้ ขึ้นกับการกำหนดแผนการยุทธ์ของสหรัฐฯ ในฐานะประเทศแกนนำ (Lead Nation) โครงสร้างทางการบังคับบัญชาและอำนวยการยุทธ์จึงมีลักษณะตามแผนภาพ

การรบในสมรภูมิกเกาหลีได้ดำเนินไป จนเมื่อวันที่ ๒๗ ก.ค. พ.ศ. ๒๔๙๖ จึงสามารถบรรลุข้อตกลงสงบศึกชั่วคราว (Military Armistice Agreement) โดยเป็นการลงนามระหว่าง General Mark W. Clark ผบ.กกล.สหรัฐฯ และ ผบ.กกล.สหประชาชาติ ในนาม UNC Marshall Kim II Sung ในนาม ผบ.ทส. กองทัพประชาชนเกาหลีเหนือ และ General Peng Dehuai ในฐานะ ผบ. กกล.ประชาชนอาสาแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน นับเป็นการยุติสภาวะการทำสงคราม แต่แม้สงครามเกาหลีจะยุติแล้ว และเกาหลีเหนือได้ดำเนินความพยายามที่จะยุบกองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติโดยได้เสนอเรื่องต่อคณะมนตรีความมั่นคงฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ แต่สหรัฐฯ อ้างว่าข้อตกลงที่มีอยู่ยังคงเป็นข้อตกลงสงบศึกชั่วคราว ระหว่างฝ่ายทหาร มิใช่ข้อตกลงสันติภาพระหว่างรัฐต่อรัฐ ดังนั้นสหรัฐฯ จึงถือว่าคาบสมุทรเกาหลียังคงอยู่ภายใต้ภาวะสงครามอยู่ จนกว่าจะมีข้อตกลงสันติภาพ (Peace Agreement) หรือหนทางแก้ปัญหาด้วยกระบวนการทางการเมือง (Political Solution) แทนที่มาตรการทหาร UNC ภายใต้โครงสร้างของกองกำลังสหรัฐฯ ประจำคาบสมุทรเกาหลี (United States Forces-Korea) จึงยังคงดำรงบทบาทอยู่จนปัจจุบัน นอกจากความสำคัญในฐานะกลไกหลักในการธำรงสันติภาพในคาบสมุทรเกาหลีแล้ว UNC ยังเป็นกลไกสำคัญของสหรัฐฯ ในการดำเนินยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคงในภูมิภาคตะวันออกไกล และเนื่องจากข้อมติคณะมนตรีความมั่นคงฯ ที่ ๘๔ อนุมัติให้แขวนธงสหประชาชาติในปฏิบัติการดังกล่าว บก.สหประชาชาติจึงยังคงแขวนธงสหประชาชาติได้จนกว่าสหรัฐฯ จะประกาศสภาวะสิ้นสุดสงครามในคาบสมุทรเกาหลี บทบาทของ UNC จึงเป็นสร้างความชอบธรรมให้กับสหรัฐฯ ในการคงกำลังและฐานทัพในภูมิภาคนี้

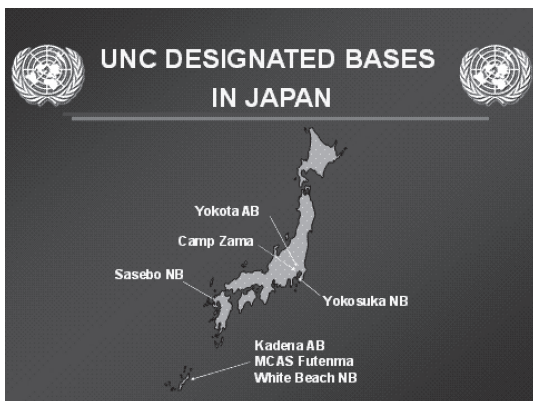
กองบัญชาการกองกำลังสหประชาชาติส่วนหลัง (UNC Rear): หลังการพ่ายแพ้ของญี่ปุ่นในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นถูกกดดันให้ลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพซานฟรานซิสโก (Peace Treaty of San

Francisco) ในวันเดียวกัน สหรัฐฯ และญี่ปุ่นได้ลงนามในข้อตกลงด้านความมั่นคงร่วม (US-Japan Mutual Security Agreement) ซึ่งมีบทบัญญัติที่สำคัญประการหนึ่งคือการที่ญี่ปุ่นอนุญาตให้ใช้ฐานปฏิบัติการในดินแดนสำหรับกองกำลังของสหประชาชาตินำโดยสหรัฐฯ ในสงครามเกาหลี ซึ่งนับเป็นการเพิ่มขยายศักยภาพในการตอบสนองด้านการสนับสนุนทางการส่งกำลังบำรุงสำหรับกำลังที่เข้าปฏิบัติการในเกาหลี ในวันที่ ๒๘ มี.ค. พ.ศ. ๒๔๙๔ กองทัพสหรัฐฯ ยุติการยึดครองญี่ปุ่นอย่างเป็นทางการ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ ก.พ. ๒๔๙๖ ได้มีการลงนามในข้อตกลงว่าด้วยสถานภาพของกองกำลังของสหประชาชาติในญี่ปุ่น (UN-Japan Status of Forces Agreement) ซึ่งไทยเป็นหนึ่งในรัฐภาคี (Signatory State) ในข้อตกลงดังกล่าว ได้กำหนดบทบัญญัติที่สร้างความได้เปรียบต่อการใช้กำลังทางยุทธศาสตร์ในภูมิภาคเอเชียให้แก่สหรัฐฯ ได้แก่ การอนุมัติให้ใช้ฐานทัพของสหรัฐฯ ในญี่ปุ่น ๗ แห่ง เป็นฐานปฏิบัติการของกองกำลังสหประชาชาติในปฏิบัติการทางทหารในคาบสมุทรเกาหลี และให้อำนาจ บก.กองกำลังสหประชาชาติส่วนหลัง (ในความเป็นจริงคือ บก.กกล.สหรัฐฯ ในญี่ปุ่น) สามารถเคลื่อนย้ายกำลังรบของประเทศสมาชิกที่เป็นรัฐภาคีของ UN-Japan SOFA เข้ามาในญี่ปุ่นเพื่อใช้ฐานปฏิบัติการทั้ง ๗ แห่งโดยไม่ต้องขออนุมัติ เพียงแค่แจ้งให้รัฐบาลญี่ปุ่นทราบเท่านั้น ซึ่งสหรัฐฯ ตระหนักดีว่าเอกลักษณ์ดังกล่าวมีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ (strategic importance) เป็นอย่างยิ่ง

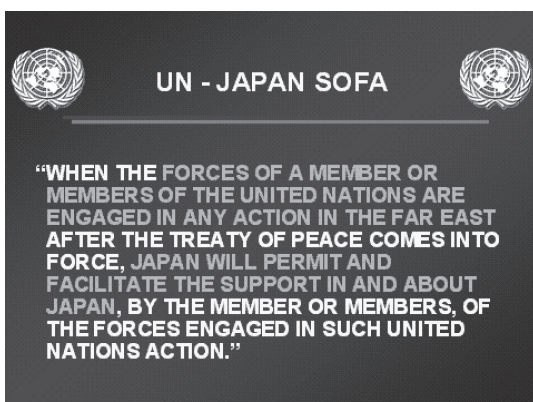

แผนภาพสรุปประเด็นสำคัญของความตกลงว่าด้วยสถานะของกองกำลังสหประชาชาติ

ภาพแสดงฐานทัพอากาศในญี่ปุ่น ๗ แห่งที่กำหนดเป็น UNC rear bases

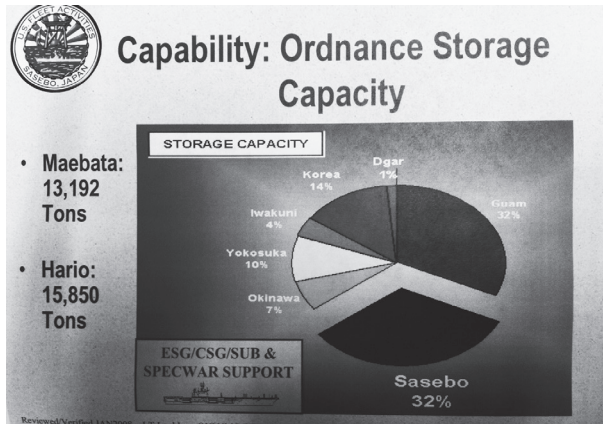
เป็นที่น่าสนใจว่า รัฐบาลญี่ปุ่น ได้ยินยอมมอบอำนาจอธิปไตยส่วนหนึ่งของตนให้กับ UNC โดยได้ตีความ US-Japan Mutual Security Agreement

และ UN-Japan SOFA ว่าการให้อำนาจแก่องค์การกำลังของสหรัฐฯ และกองกำลังสหประชาชาติที่เป็นรัฐภาคีของ UN-Japan SOFA ใช้ประโยชน์จากฐานทัพ ๗ แห่งในญี่ปุ่น เพื่อสะสมกำลังในญี่ปุ่นเพื่อสนับสนุนปฏิบัติการของ UNC ในคาบสมุทรเกาหลีเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงข้อตกลงดังกล่าวซึ่งจัดทำโดยฝ่ายสหรัฐฯ มิได้จำกัดพื้นที่ปฏิบัติการของกองกำลังสหรัฐฯ และสหประชาชาติ ไว้เพียงภูมิภาคเกาหลี แต่สหรัฐฯ กำหนดพื้นที่ปฏิบัติการในตะวันออกไกลทั้งหมด (Far East) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสหรัฐฯ ได้วางยุทธศาสตร์การดำเนินบทบาททางทหารในเอเชียโดยมองเป้าหมายไปถึงจีน มาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒

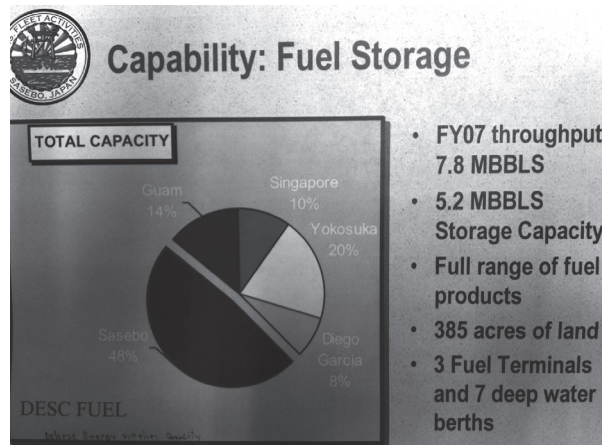
ความเชื่อมโยงระหว่าง UNC และ UNC Rear มีความสำคัญต่อยุทธศาสตร์และการดำเนินบทบาทของสหรัฐฯ ในภูมิภาคเอเชียไกล เนื่องจากหากสหรัฐฯ ยอมรับว่าสงครามในคาบสมุทรเกาหลียุติแล้ว ข้อตกลงสงบศึกชั่วคราว (Military Armistice) ก็มีอันต้องสิ้นผลบังคับใช้ไป เมื่อไม่มีข้อตกลง สถานภาพของคู่กรณีในสนธิสัญญา (Party to Agreement) ก็ย่อมสิ้นสภาพไป UNC ก็ต้องปิดตัวลง UN-JAPAN SOFA ที่ให้อำนาจสหรัฐฯ สามารถอนุมัติการเคลื่อนย้ายกำลังรบเข้าสู่ญี่ปุ่น โดยไม่ต้องรออนุมัติจากรัฐบาลญี่ปุ่น และสถานภาพของฐานทัพ ๗ แห่งในฐานะ UNC Rear Base ก็ต้องถูกเพิกถอนไป

เกาหลีและญี่ปุ่นอยู่ในชัยภูมิที่มีความสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ต่อการดำเนินยุทธศาสตร์มหาอำนาจชั่วคราวของสหรัฐฯ ฐานทัพอากาศในญี่ปุ่นและเกาหลีอยู่ในชัยภูมิที่มีรัศมี บ.ขับไล่ของสหรัฐฯ สามารถเข้าโจมตีประเทศมหาอำนาจทางนิวเคลียร์ทั้ง ๗ ชาติ ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๒ ชั่วโมง สหรัฐฯ จึงสร้างสมค์กภาพให้กับฐานทัพอากาศและฐานทัพเรือในเกาหลีและในญี่ปุ่นมาอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๒ สหรัฐฯ สร้างให้ฐานทัพของตนในญี่ปุ่น มีขีดความสามารถในการสะสมกำลังรบ และปฏิบัติการ RSOI (Reception Staging Onward Movement

and Integration of Forces Operations) เช่น ฐานทัพอากาศ Kadena ซึ่งปัจจุบันมีฝูงบินขับไล่ ประจำการเพียงฝูงเดียว ได้แก่ 18th Wing แต่มี สิ่งอำนวยความสะดวกที่เตรียมไว้สำหรับ บ.ขับไล่ มากกว่า ๕ ฝูงบิน ฐานทัพอากาศ Yokosuka ใน โตเกียว มี Dry Dock ขนาดใหญ่ และมีขีดความสามารถในการซ่อมและสร้างเรือรบได้ ฐานทัพอากาศ ใน Sasebo ถูกปรับปรุงให้มีเครื่องมือ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการบำรุงรักษาเรือบรรทุก เครื่องบินพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งปัจจุบันสหรัฐฯ ได้นำเรือ USS George Washington เข้าประจำการแล้ว นอกจากนี้ได้สะสม สป.๓ ล้ำรองสงคราม ณ ฐานทัพอากาศ Sasebo และฐานทัพอากาศ Kadena คิดเป็นสัดส่วนมากกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของ สป.๓ ทั้งหมดที่ กลาโหมสหรัฐฯ วางระดับไว้ เช่นเดียวกับ สป.๕ และกระสุน

ภาพแสดงขีดความสามารถของสหรัฐฯ ในการสำรองกระสุนสงครามใน ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ภาพแสดงขีดความสามารถของสหรัฐฯ ในการสำรอง เชื้อเพลิงสงครามใน ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

ได้ และด้วยความสำคัญของเกาหลีและญี่ปุ่นที่มีต่อยุทธศาสตร์ของสหรัฐฯ น่าจะทำให้สหรัฐฯ จำเป็นต้องรักษา สถานะของ UNC และ UNC Rear ไว้ต่อไป เพื่อเป็นกลไกให้สหรัฐฯ ใช้ในการดำเนินความพยายามในยุทธศาสตร์ มหาอำนาจชั่วคราว (Sole Hegemony Power) ต่อไป

อ้างอิง

๑. Wikipedia "United Nations Command, United Nations Command Rear"
๒. 1999 United Nations Command (UNC) Annual History
๓. Statement of General Walter L. Sharp; Commander United Nations Command before the Senate Armed Service Committee-12 April 2011

สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า สหรัฐฯ ได้ให้ความสำคัญและวางรากฐานสำหรับการดำเนินบทบาทของตนในภูมิภาคเอเชียมาอย่างต่อเนื่อง แม้บาง ห้วงเวลาที่สหรัฐฯ หันเหตความสนใจไปยังภูมิภาคอื่น แต่ด้วยกลไกที่มีอยู่ ทำให้สหรัฐฯ สามารถกลับมา มีบทบาทได้เมื่อต้องการ แม้จีนจะก้าวขึ้นมาและ พยายามถ่วงดุลบทบาทของสหรัฐฯ ในภูมิภาค แต่ด้วยศักยภาพที่สหรัฐฯ มีอยู่ ซึ่งเป็นผลมาจาก การวางยุทธศาสตร์มาอย่างยาวนาน น่าจะทำให้ สหรัฐฯ ยังคงกลับมามีอิทธิพลในเอเชียได้ไม่ยากนัก และน่าจะยังต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งจึงจะสามารถพัฒนาศักยภาพทางทหารให้เทียบเคียงกับ ศักยภาพทางทหารของสหรัฐฯ ที่มีอยู่ในภูมิภาคนี้